

tænke, hvad er „største Udvalg“? Er det nu ikke noget meget relativt? En Mand kan skrive: „største Udvalg“ og have Ret, fordi det kan være det største i Rødby. Der kan naturligvis være andre, der andetsteds have meget større Udvalg; men skal det være strafbart, saa ved jeg ikke, hvor vi komme hen uden at kunne risikere fra 2 Dages til 2 Aars Fængsel. Jeg siger dette for at vise, hvorledes den Kommission, der har arbejdet her og i mange Henseender arbejdet godt, af Hensyn til at opfylde Krav, hvis Berettigelse man ikke kunde komme udenom, har været under et saa stærkt Tryk, at det ikke er til at undres over, at den er kommen til at gaa noget for vidt. Skulde jeg nævne noget, vilde jeg henlede Opmærksomheden paa § 9, hvor man forbyder de handlende at sige, at deres Varer hidrøre fra et Konkursbo, Akkord- eller Dødsbo. Men er det dog ikke ganske mærkeligt, at man forbyder Folk at sige Sandheden? Naar en Mand har købt et Konkursbos Varer og vil bekendtgøre, at han agter at sælge det af N. N.s Konkursbo indkøbte Varelager, maa han det ikke. Man forbyder ham under Straf at sige Sandheden, paa samme Tid som man i § 1 forbyder ham at sige Usandhed, hvis han vil angive, at en Vare er et eller andet Sted fra, hvor den ikke er fra. Han maa altsaa hverken sige Løgn eller Sandhed — jeg ser ikke rettere, end at han bliver straffet for begge Dele. — Og hvorledes vil man i Længden kontrolere — man maa huske, at det drejer sig om tusindvis af handlende Landet over —, hvornaar disse handlende holde Sæsonudsalg, og hvor længe de holde det? Ja, der maa jo for Fremtiden føres nogle Registre af en Længde af den anden Verden. Jeg kan ikke se rettere, end at der maa anskaffes adskillige Embedsmænd, der skulle føre Kontrol med, hvornaar de og de handlende have haft Udsalg, og om de sige, hvad det virkelig er, de handle med.

I § 11 hedder det, at det skal være forbudt Detailhandlere i offentlige Bekendtgørelser eller Meddelelser, bestemte for „en større eller en ubestemt Kreds af Personer“, at kundgøre Salg af en Vare til lavere Pris end den, Grossisten har bestemt. For det første er der den Besynderlighed, at det slet ikke er forbudt at sælge til en lavere Pris, man maa blot ikke sige det til en større Kreds af Mennesker. Men hvad er en større Kreds? Hvornaar har jeg en Bunke Ærter? Er det to? Er det 20 eller 1000? Hvornaar er Bunken fuld? Hvornaar er der Tale om „en større Kreds“? Har

en Mand, der har en større Kundekreds, f. Eks. 1,000 Kunder, Lov til at skrive i Breve til de 10: Jeg sælger den og den Vare billigere? Det har han formentlig Lov til, men hvornaar hører Tilladelsen op? Hører den op, naar det er over de 150 eller over de 300, eller hvornaar? Det forekommer mig, at man ikke kan lade en saadan Paragraf staa. Man kan ikke i den Grad lade Folk være i Uvidenhed om, hvad de maa, eller hvad de ikke maa. Og, som sagt, den handlende maa sælge, saa galt han vil under Prisen, han maa blot ikke sige det til en større Kreds.

Saa er der Tilgiftsparagraffen, § 14. Det er ogsaa ganske ejendommeligt at ville foreslaa den. Jeg tror, det er en ganske overordentlig upraktisk Bestemmelse, for det nytter ikke at forbyde noget, naar man ikke er i Stand til at kontrolere Overholdelsen af Forbudet. Det bestemmes der, at man ikke maa give Tilgift, der overstiger 10 pCt. af den solgte Vares Salgspris. Jeg tror nu, at Tilgiftsforretningen er noget, man ikke kan ramme, selv om det var højst ønskeligt, at den holdt op. Lad mig tage et Tilfælde, et af dem, der findes i Virkeligheden — ikke det, som den første ærede Taler talte meget fornøjeligt om: Indkøb af en 10 Øres Genstand og en Gave, bestaaende i en Standlampe. Den Slags, tror jeg, holder op af sig selv. Det skal man ikke være bange for, thi den handlende, der vil gøre det, vil det gaa, tror jeg, som ved den Lejlighed, da en Politibetjent meddelte sin Politiasistent, at der var Opløb paa Torvet. Hvad er der da i Vejen? spurgte Assistenten. Det er Garnisonens Officerer, der kaste Penge ud til Mængden. Aa, det holde de nok op med, det skal De ikke bryde Dem om. Jeg tror ogsaa, at dette med Standlampen som Tilgift til en 10 Øres Genstand hører op. Men lad mig tage et Eksempel, som vistnok forefalder ofte. En Mand averterer, at han sælger Kaffe, og at han for hvert Pund til 1 Krone 40 Øre i Tilgift giver 1/2 Dusin fine Drikkeglas. Det maa han ikke efter denne Lov. Lad mig antage, at disse Drikkeglas, selv om de ere meget billige, dog koste ham 30 Øre, saa er dette jo langt over de 10 pCt. af Kaffens Udsalgspris. Det maa han altsaa ikke, men hvis han Dagen efter, at denne Lov er udkommen, skriver: for 1 Kr. 40 Øre sælger jeg et Pund Kaffe og 1/2 Dusin Drikkeglas, saa kan han ikke paa nogen Maade drages til Ansvar. Jeg siger kun dette for at vise, at jo skrappere man sætter sine Bestemmelser, des lettere bliver Vejen til at omgaa dem.